

Wõta ja loe!

Riigiramatuk. Nr. 1. — IX aastatäif.

M. A. 23353

№ 1. — IX aastatäif.

Ann. raam.
l. nr. 2200

Anna tagasi.

№
RIIGIRAMATUK

Sean Paul kirjeldab ühe õnne-
tu uusaasta ööd. Wana mehena
seijab ta seal ööpimeduses waa-
dates meeleheitel fõrd taewa poole,
siis jälle alla lumisele maale.
Ta haud on ta ees awatud. Mi-
dagi muud pole tal kaaja wõtta,
kui elu täis effimusi ja patte, kof-
kuwarisenud ihu, purustatud hing
ja wanadus täis kibedat kahet-
suswalu. Ahastades hüüab ta
taewa poole: „Anna mulle tagasi
mu noorus!“ Ta näeb effitulešid
sool hüplewat ja õhtab: „Need on
minu kadunud päewad.“

Langeb täht taewast maa peale.
„See olen mina!“ kiskendab ta
werdnõretaw süda. Ta jälle ka-
jab ta hinges: „Oo, anna mulle
tagasi mu noorus!“

Ta see tuli tagasi — sest see oli
ainult unenägu, kuid wäga fõsine
ja eluline. Ta oli veel noormees
ja wõis veel pöörduda.

Sinu suhtes ehk ei ole see enam
unenägu, waid fõsiati. Aastad
on tõesti su elus juba möödunud
ja haud seisab wõib-olla su ees.
Midagi pole kaaja wõtta möödu-
nud elust, mis oleks wäärtuslik.
Ainult raijatud päewad. Suma!
on ehk mitu korda sind kutsunud,
aga ikka jäid ja kurdiks talle. Ta
sirutas oma päästwa käe, kuid ja
lõkkajid selle tagasi ja tahšid käia

oma meelt mööda. Karda, et si-
nuga ei juhtu nii, nagu kellegi
mehega, kes kuskil koosolekul üles
fõusis ja tunnistas, peale seda
kui kuulutajad olid üles kutsunud
noori anda endid Issandale, et
mitte fõrd hiljaks jääda:

„Mis teie olete kuulnud, on tõ-
de. Ma tean seda. Olen kuulnud
seda sajanded korrad. Sajanded
korrad on palutud minu eest. Sa-
janded korrad olen olnud pääst-
mise ligidal. Sajanded korrad
olen aga wastu pannud. Müüd
ma ei pane enam wastu, kuid ma
ei saa seda ka enam wastu wõt-
ta — olen jurnud. Olen hukka
mõistetud. Ei ole mingit kasu.
Olen kaotanud oma wõimalused.
Lasksin neid mööduda!“

Ta elas veel mõned aastad ja
juri niipalju kui teada — pääst-
matuna. Ta wastus kõigile rää-
kimistele oli: „Müüd on juba liig
hilja!“

Ehk wiimast korda kaputab Elu-
isand nende ridade läbi su süda-
mentšele — pakkudes veel ühte,
wõib-olla wiimast, wõimalust pöör-
dumiseks, pääsemiseks. Haara sel-
lest wõimalusest kinni, kasuta se-
da! Pea wõib jää su hinge üle
tulla, surmata wiimasegi igat-
suse.

„Anna mulle tagasi mu noorus!“ Milline jüdanflöhestav palve! Kui oled alles noor, siis pea kallits nooruse aega. Ära hukka oma päevi tühistes lõbudes, tervemeelsuses, patuelus, auoffimises. Selle kannul käib ifka kahetsus. Sumalale peavad kuuluma su nooruspäevad. Teesusele saagu su süda. Isand ise annab su elule siis siju ja rikastab seda. Tema, auline Önnistegija, tahab juhida sind nii, et sa ei pruugiks kord eluõhtul kibedalt nutta oma ekhijammude pärast.

Tahad ja olla üks langew fäht

elutaewas? Kas selleks su elu? Kas igavesse pimedusse peavad kustuma kõik su ilusad soovid ja paremad igasused? Nii see sünnib, kui tahad minna ilma Teesusega elust läbi. Kui teisisi aga kõlab see sõna: „Aga õiged peavad paistma kui taewalaotuse paiste ja need, kes paljusid saatnud õiguse teele, kui fähed ifka ja igavesi!“ Taav. 12. Kas ei ihalda ja seda?

Milline on kord sinu elu kottu wõte? Milliseks kujuneb su elu õhtu ja wiimaks su igawit?

Minult üks kord.

Kuulus Edison oli lastnud ajefada oma töötoa seinale järgmise lause: „Mina rändan ainult üks kord elust läbi. Iga heateo, mida mõtlen teha, iga armastuse teenistuse, mida mõtlen korda saata, pean tegema nüüd. Ma ei wõi wiiwitada, sest ainult üks kord käin seda teed.“

Ainult üks kord me elame ja seepärast ongi see äärefu fähfis, kuidas me elame. See ei ole üksfapuhas, kuidas aega weedame, sest meie ei saa fulla enam tagasi parandama oma wigu. Äärefult wastufusrikas on seepärast meie elu.

Selle ühe elu kestel pakub Sumal meile kalleid wõimalusi. Üks

neist on: ja wõid saada päästetud. Igale inimesele pakub Sumal seda wõimalust, kuid kui paljud oma rumaluses ja hoolimatuses lööwad surruks selle wõimaluse. Alles surmale silma waadates ärtawad mitmed, hakkawad hindama seda, kuid kui sageli on siis juba hilja. **Rajutamata jäetud päästmise wõimalus tähendab jurma.**

Ainult ükskord käid ja seda teed läbi elu, seepärast kaalu hooliga oma samme, kas need wiivad sind õigemale Sumalale ja igavesele õnnele wõi kaugemale Sumalast — hukatuse poole. Nii wõi teisisi areneb meie elu.

Millal! ?

Ühes linnas, milline rutem kui oli ette arwestatud, arenes, oli waja uut surnuaeda. Plats waliti wälja, seati korda ja ühel päewal

foimus selle pidulik õnnistamine. Kottu olid tulnud peale muude ka paljud fähfsad isikud, kes peale õnnistamiskalituje lõppedes uuel

Jurnuaial ringi käisid ja arutasid ka muu seas seda, kust kohalt matmisega peale hakata. Seal üfles üks härradest: „Ma loodan, et mina enne ei juri, kui kalmude rida juba siia maale on jõudnud. Siin selles nurgas tahan ma puhata.“ Selle juures näitas ta wiimasele plattile. Päew hiljem läbistas linna sõnum, et mainitud härra on jüdamerabandusse surunud. Ta maeti esimesena sinna uude jurnuaeda, just ette otja.

See mees oli oma arwestuses efsinud. Teised surewad enne, oli ta arwanud. Ega minu surm weel nii ligi pole. Kuid ta ei teadnudki, et ta juba järgmisel päewal on külm.

Ta pole ainuke, kes niimoodi walesi arwestawad. Palju on seesuguseid. Sinagi ehk oled üks neist. Loodad sellele, et oled weel

noor ja fugew, pole midagi kardetawat silmapiiril. Kuid see wõib tulla nii äkki ja ootamatult. Ja mis siis, kui surm tuleb ja ja oled ette walmistamata minekuks? Mis siis, kui su pafud on andestamata ja ja äkitselt sured oma pafudes? Kiri ütleb: „Hirmus on elawa Sumala kätte langeda“ (Heebr. 10, 31). Armuaega ei tohi raisata, see on antud effewalmistusajaks igawikule. Nüüd pafutakse weel armu, ära lüfta seda endast ära. Täna kufsub weel Isjand — ära põgene. Praegu ootab ta ju jüdameukse faga — awa falle oma jüda ja palu auline kõrge wõõras sisse. Tule just nüüd Seesufe juurde ja anna oma jüda ja kogu elu female. Temas leiad ja andeksandmise ja rahu. „Kes minu sisse ufub, jellel on igawene elu“ (Joh. 6, 47).

Teine külg.

Keegi mees nägi waewa, et waateakent wäljastpoolt puhastada. See ei tahtnud aga õnnestuda. Teine pool oli ikkagi must. Wiimaks heitis afnapuhastaja oma fõw abinõud kõrwale ja hüüdis: „Mustus istub hoopis seespool.“

Agagu see mees, nii püüawad paljud inimesed oma elu parandada ja puhastada wälispidi, et leida õnnistust ja jüdame rahu. Kuid see ei õnnestu. Kui ja ta muredega ja pisaratega pesed ja heade tegude lapiga hõõrud elu wälispinda — jinu jüdame paff

seisab ikka alles. Ta on se espoo.

Sellepärast peab sellega peale hakkama seestpoolt. Selleks pole aga sul endal jõudu. Üks aga wõib: Seesus oma kalli werrega wõib pesta puhtaks meie jüdame. „Seesufe Kristufe, Sumala Poja, weri teeb meid puhtaks kõigest pafust“ (1. Joh. 1, 7). Näagi falle sellest, fow oma rikufud jüda palwes fema ette ja ta teeb jelle puhtaks. Siis mõistad, mis fähendab see: „Õndsad on need, kes puhtad on jüdamest, sest nemad peawad Sumalat nägema“ (Matt. 5, 8).

Laulud.

Viisil: Kalla, kallis Isa käsi.

Oh kui helde on me Jeesus! Armust kõige rikkam ta; Teda võime kõigis paigus Igal ajal paluda; Oh, kui jagedasti saame Waewa funda asjata, Seft et wahest unustame Kõigis feda paluda.

Oled nõder, juures mures, Noomib käft jind pealegi, Armu leiad Jeesu juures, Tõffa aga palwele! Kui maailm, paff kawalasti Sind on jaanud ekjita', Jeesus aitab ujinasti, Siis, kui feda palud ja.

Viisil: Armas Jeesus, armastaja. P. Lisa 30.

Mis ma siin maailmas forjan Muud kui paffu pafu peal', Millega siis ennast warjan, Kui ma kohtus seisan seal? Jeesus on mu ainus elu Taewa sees ja ilma peal, Tema kannatus ja walu On mu teenistujeks seal.

Sinu hooleks, armas Jeesus, Annan mina ferwelt end, Tee siin minuga, mis tahes. Armasta ehk nuhtle mind; Kui ma aga sinu juurde Saaksin taewa elama, Ei siis mul seft tahju ole, Kui just täna Juren ma.

Viisil: Oh anna tuhat keelt sa mulle. P. 141.

Kas jäfad feda ufse taha, Kes sinu eest on surma läind, Kes igatseb jind õndsaks teha Ja kaugel sinu jarel täind? Oh awa talle hinge uks Ja wõta wastu õnnistus!

Viisil: Võitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Jeesust tahan kaaja wõtta Siis, kui feele lähen ma, On mu Päästja minu juures, Siis wõin olla kartmata.

Jeesust tahan kaaja wõtta, Kui mu uft jaab proowitud, Ta wiib elust, surmast läbi, Kannab kõif mu raskused.

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Võta ja loe“ hind á 2 senti, 10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord kuus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s., välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni hääks ja kaastõid saata toimetajale Päikese 5—7, Tallinn. Tel. 446-22.

Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külvaja“ tr., Rataskaevu 6

Ilmus 27. septembril 1939. aastal.